Codruț Nicolau

JURNAL DE BANCHER PE DRUMURI

CODRUȚ NICOLAU

JURNAL DE BANCHER PE DRUMURI

BENEFICA INTERNATIONAL
BUCUREȘTI, 2013

Autor: Codruț Nicolau

Ediție eBook (19 pagini)
ISBN: 978-606-93349-7-3

Copyright © 2013, Codruț Nicolau
Copyright © 2013, BENEFICA INTERNATIONAL
Toate drepturile rezervate.

Fiului meu, Luca,
pe care îl iubesc atât de mult.

„Le vrai voyage ce n'est pas de chercher des nouveaux paysages mais un nouveau regard."[1]

(Marcel Proust)

[1] Adevărata călătorie înseamnă să cauţi nu peisaje noi, ci un alt fel de a privi *(fr.)*

Această carte nu este una spectaculoasă.

Nu este o lectură esențială. Nu te va învăța nimic ieșit din comun.

De fapt, nu își propune să transmită absolut niciun mesaj.

E adevărat că s-ar putea să te regăsești în paginile ei. Să simți că unele dintre povești seamănă cu ale tale.

Căci tema este și a mea, și a ta, și a celui din spate, care citește peste umărul tău odată cu tine.

Cu toții suntem „pe drum“, cum spune Andrei Pleșu, ne căutăm, ne întrebăm dacă datul zilei este într-adevăr cel care trebuie și dacă e cumva definitiv.

În anumite zile, ne oprim un pic și cugetăm dacă facem ce naiba trebuie, dacă măcar suntem pe

făgaşul bun, dacă nu cumva putem fi mai altfel şi, cine ştie, poate mai fericiţi.

Unii se întreabă mai în serios, alţii — în derâdere. Alţii, ca mine, aleg calea necategorică, a unui jurnal de călătorie scris pe blackberry.

Dacă totuşi sunteţi suficient de curioşi să citiţi mai departe, sper ca măcar să zâmbiţi, să vă distraţi şi, poate, cu puţin noroc, să găsiţi ceva util la drum.

Bucureşti, Iunie 2013

Jurnal de schi austriac

Am avut ceea ce se poate numi un concediu minunat.

Schi, aer curat, doar noi doi într-o cabană, deși cu un grup de douăzeci de prieteni și cunoscuți, răspândiți prin alte trei pensiuni. Gașcă și fum, dar și intimitate și respiro.

Fără sex, dar și fără ceartă.

În rest — aerul tare care sfărâmă nicotina din tunelurile respirației, bucuria schiului învățat în trei zile, la școală. Alb de zăpadă generoasă, petrecerile, seară de seară, la Vladimir, barmanul sârb care îți poate recita cârciumile din Berlin ca pe o poezie revoluționară, și, regăsită, plăcerea simplă de a te culca obosit (dar nu sleit) la doișpe și de a te scula bucuros dimineața la șapte, ca să te urci

cu cabina în creieri de munte şi să-ţi dai drumul în prăpastia de alb.

Lucruri care m-au curăţat fizic şi m-au făcut să mă simt ceva mai simplu şi mai proaspăt.

Am venit doar tras de mâneci, doar pentru ca Ioana să schieze cu gaşca, cu care nu putea „să se dea blană“ pentru că eu eram Mickey Mouse pe pârtie.

Am venit să beau vin fiert şi să citesc o duzină de cărţi cărate în geamantane. A fost însă suficient să văd un cârd de copii preşcolari care învăţau să schieze în şir indian, un trenuleţ oprit de căzături nevinovate, ca să mă ridic, să las naibii cana de vin neterminată și să învăţ și eu sportul ăsta cu efect terapeutic.

Să învăţ în trei zile ce aveam probabil deja implantat în gene, să-mi fie teamă că nu mi-e teamă, să mă dau pe pârtii uitate de lume, singur cu muntele prea mare ca să te poţi răfui cu el și suficient de alb ca să te curăţe de toată negrimea poveştilor tale.

Să cobori cu vântul în faţă, să simţi totul și-apoi, dintr-odată, să nu mai simţi nimic.

Bucuros de cădere, bucuros de viteză, bucuros de liniște, bucuros de gălăgia infernală a *Apres-ski-ului*[1], pe cât de idiot băltită de muzica produsă în RDG[2], pe atât de tămăduitoare prin exuberanța chefului de după o zi de adrenalină înghețată.

Cel mai puțin așteptat concediu, dar și cel mai fain din ultimii cinci ani.

Eu și Ioana, doi camarazi.

Care se acceptă.

[1] Local popular în Alpi, în special în Austria, unde se servesc băuturi, se dansează și se socializează după schiat *(n.red.)*

[2] Republica Democrată Germană – stat german independent din blocul țărilor comuniste, situat în partea de est a Germaniei de azi, aflat sub controlul trupelor sovietice din mai 1945 până în octombrie 1989 *(n. red.)*

Impresii de Nisa

Trup de femeie întinsă, încălzită de soare pe pietrele plajei și îmbăiată de sunet de valuri care se sparg.

Voce languroasă de franțuzoaică, cu vorbă lungă și repede, ce râde gros și sacadat.

◆

Ioana cu Luca în brațe.

Copil adormit aproape, pe un șezlong puțin umbrit în soare mediteranean de aprilie, pe plaja de la Nisa.

Snap shots. Frumusețe în imagini. Tandrețe și căldură.

Are dreptate Andrei Pleșu. Ideile vin în fragmente. Fericirea, în momente. Inspirația, în revelație de scurtă durată.

Suntem un şir întreg de asemenea momente scurte, fericite, pe care încercăm să le unim, să le adunăm într-o rânduială oarecare, pierzând însă intensitatea momentului frumos.

Apoi ne mirăm că nu suntem la fel de fericiţi ca atunci când..., că nu mai avem aceeaşi pasiune ca atunci când... şi aşa mai departe. Cum zice el, luăm un punct frumos şi încercăm să-l expandăm şi să-l diluăm până la o linie continuă, dar care nu mai are suficient gust.

◆

Motivul pentru care scrii este să laşi istoria vie în spate, să laşi povestea ta în urmă.

Câteodată, poate, să şi înţelegi ceva din emoţia trecută.

Câteodată, să îţi diluezi apăsarea şi tristeţea, pentru că durerea, odată transpusă în idei, devine mai „intelectualizată“ şi mai puţin dăunătoare.

Jurnal de Coastă Albastră

Fost la Monaco, azi.

În selecta și exclusivista Rivieră Franceză, gara rutieră din Nisa arată mai jalnică și mai igrasiată decât budele din Dorohoi.

Autobuzul a întârziat, normal, bine că a mai și ajuns până la urmă. Motive plauzibile, două cel puțin:

– semimaratonul din Nisa (se pare că sportul ăsta e la modă), care a adunat grămezi de alergători, posibil și șoferi de autobuz, plus;

– vulcanul islandez, care a generat pauză în zborul avioanelor, o grevă la căile ferate franceze (dacă ei nu zboară, noi de ce să ceferim?) și, posibil, solidaritate în rândul autobuzarilor.

Prim-ministrul francez a ieşit în faţă şi a cerut sindicaliştilor să renunţe la grevă în atare condiţii adverse, însă nimeni nu ascultă vreodată de prim-miniştri, de aici sau de acolo.

De închiriat maşini, nu se pune problema — e *dimanche*, *tutto e chiuso*[1] şi la francezi, şi la italieni! Oricum, autobuzul 100, de la Nisa la Monaco, a costat 1 EUR de adult şi a ales traseul pitoresc de pe coastă. Trăiască exclusivismul francez!

Superb Monaco! Impresionant tare.

Adică peisajul, doar rocă, marea de un albastru-verde ireal şi bărci albe complet nepământene. În rest, spaţii claustrofobe de brand şi ifose, clădiri minunate, ameţite într-un noian de străzi înguste şi supraaglomerate de maşini tari, tapetate cu plase de sârmă şi parapeţi metalici.

Prinţul trebuie să fi fost nebun sadea cu circuitul lui de Formula 1, care sârmuieşte oraşul cu 6 săptămâni înainte de eveniment şi încă 3 după.

După ce că oraşul e mărunt şi se luptă pentru fiecare metru pătrat, să îl mai umpli de căblăraie metalică şi tribune scheletice ca să chinui cetăţenii să se strecoare printre tunele şi pasaje improvizate

[1] *Duminică, totul e închis* - amestec de franceză şi italiană *(n. red)*

(chinuitor pentru un cărucior de copil sau pentru un scaun cu rotile revoltat în fața mea), doar pentru că nenea Albert are o pasiune pentru viteză, mi se pare cu adevărat princiar.

Cazinoul — superb, candelabre de cristal și opulență pornografică pentru cei fără fond, dar cu pasiune pentru formă. Fete frumoase de gât cu băieți mai tineri sau mai trecuți, un talmeș-balmeș de fițe și turism accesibil orișicui.

Autorități oarecum buimăcite de avalanșa de întrebări prostești de turist american, ghizi care nu au fost niciodată pregătiți să ofere servicii atente de John impecabil pentru milioane de Sirs în șlapi.

Rezultatul e plin de confuzie: turistul consumerist — deranjat de lipsa de claritate și amețeala generală, monegascul — obosit, la fiecare întrebare aruncă fără vorbă cu pliante în turiști și așteaptă să se termine ziua de lucru și să plece naibii acasă.

Parcuri înguste, pline de palmieri și, peste toate, aceeași priveliște grandioasă a golfului, minunat întregit de bărci și vase din altă galaxie, singura tehnologie prezentă îmbinată autentic cu ceva din istorie.

Aflu că Monte Carlo e doar un cartier din Monaco şi că există turişti veniţi de la dracu' doar să-l vadă pe Nadal în finala de tenis. Mănânc sendvişuri, restaurantele deschid doar când vor ele şi sunt prea greu de depistat. Aş vrea să ne întoarcem la Nisa cu acelaşi autobuz şi căutăm o oră staţia de retur. Nu lucrează nimeni duminica la administraţia de căi rutiere. Întrebi localnicii şi şoferii de autobuz, dar te ajută şi ei cum pot. Om fi şi noi obosiţi şi năuciţi de alambicul oraşului plin de măruntaie de sârmă şi paravane automobilistice.

Autobuzul e plin ochi, ca în vremurile bune ale lui 304. Se stă în picioare şi pe jos, pe podea, ba chiar şi vehiculul mai mult stă — e ambuteiaj pe rivieră, un semafor care mai lasă câte un şir de maşini să treacă, cu rândul, pe lângă excavatoare reparatoare de carosabil.

Ajungem în Nisa şi plouă puţin, o franţuzoaică tânără intră în mare cu sânii goi. E urâţică şi plinuţă (descopăr, apropiindu-mă nepermis de aproape), dar trei bărbaţi se opresc şi ei pe faleză, entuziaşti şi fascinaţi. Ce face fructul interzis şi picanteria din om!

Bonsoir a tutti, je vous aime tous![2]

[2] *Bună seara tuturor, vă iubesc pe toţi!* — amestec de franceză şi italiană *(n. red.)*

Jurnal californian – Berkeley & San Francisco

Ziua 1

Salutări din California, bineînțeles că la 5 dimineața am fost în picioare. Acum e 6:30, am mâncat omlete, băut *fresh*-uri și cafele, fumat țigări și mai aștept două ore jumate să se deschidă naibii școala, ca să pot să mă culc liniștit.

Ziua 2

Berkeley campus (CAL) este absolut fabulos.

Mii de studenți adunați într-un spațiu de zici că e desprins din cele mai grozave fantezii posibile: clădiri albe impunătoare, dar șic în același timp,

cu acoperişuri roşcate şi ferestre înalte, lângă căsuţe de lemn şi cărămidă veche de pe vremea înfiinţării universităţii, asezonate cu alte construcţii de sticlă şi piatră, moderne, apărute pe măsură ce facultăţile s-au înmulţit. Toate sunt însă integrate într-o armonie caldă de parcuri şi alei împădurite, ca să aibă studentul suficient oxigen în creier. Veveriţele aleargă năucite printre picioarele umblătoare de elevi şi se mai opresc înmărmurite, cu o lăbuţă în aer, privind curioase la multitudinea de laptopuri lucitoare din mâinile studenţilor care lucrează aşezaţi pe băncuţe, cu sandvişul şi lichidele alături.

Mă aşez şi eu pe una dintre bănci, aleasă cu grijă, ca să fie în soare, dar să şi pot vedea în ecranul computerului filmuleţele şi fotografiile cu prietenii lui Ekman, care fac feţe-feţe şi „AU“[1] peste „AU“, alături *de scoring sheet*-urile pe care îmi completez conştiincios tema.

Ştiu că am scris „fete“, gândindu-mă la feţe, dar lipsa diacriticelor se încadrează perfect cu decorul plin de studente până la refuz. Unele mai frumuşele, dar majoritatea urâte de-a binelea şi mult mai preocupate de şcoală, parcă, decât studenţii noştri.

[1] Facial action unit — mişcare a muşchilor faciali *(n.red.)*

O fi oare din cauză că taxa anuală e de 30-40,000 USD și că mai toți au credite de 150,000 USD ca să poată veni și să-și ia diploma în trei ani?

Cred că e destul de aiurea să-ți începi viața matură pornind cu un *study loan*[2] de valoarea asta, așa că nu e de mirare că distracția e pe locul 2, sau 3, sau mai spre deloc. Aud că la Stanford e și mai groasă treaba (povestește o colegă spanioloaică de la curs, care stă cu o bursă acolo), așa că ideea de viață lejeră de student pare din altă eră.

E plin de asiatici cu acnee pe față, veniți în valuri taifunice, cu o engleză absolut perfectă, micuți, surâzători, tocilari și puși pe treabă.

Pajiștile înclinate pe care se tăvălesc unii după cursuri, cu bicicletele alăturate, la fel de leneșe, sunt parte din decor, dar arareori se lâncezește în exces.

Concerte prea multe seara nu-s și noaptea e desenată pentru nani. O fi altfel în weekend, dar tare mă îndoiesc.

Lumea e prietenoasă și intră ușor în vorbă, dar toți au o direcție spre care se îndreaptă cu pasul lungit, cu timpul atent măsurat. Lipsește acea leje-

[2] Împrumut bancar pentru studii *(engl.)*

ritate, de aer mediteranean, de timp pierdut aiurea în discuţii *la liber*, care cred că au rolul lor în formarea unui student, pe lângă programa impusă cu grijă. Aici temele sunt masive şi timpul liber e milimetric umplut cu activităţi, trasate structurat, cu măsură sigură ce nu lasă prea mult spaţiu de manevră flexibilă. Lumea se culcă devreme, se scoală şi mai devreme şi la fel fac şi eu: cad lat seara, şi dimineaţa la 6 sunt în picioare, cu lecitina şi Memo Plus-ul în palmă, gata de micul dejun zilnic la Roy, iranianul californizat de 20 de ani. El îmi găteşte omletele locale (am încercat câteva şi i-am promis că o să-i arăt, într-o dimineaţă, cum se face una de-adevăratelea), eu îi povestesc despre citirea feţelor. E fascinat şi-mi cere cărţi să înveţe, i-a povestit şi nevesti-sii. Ea îmi zâmbeşte politicos, bucuroasă şi mândră de bărbatu-său, care, suplimentar, îmi închiriază bicicleta lui praştie (şi prea mică pentru mine) pentru 50 de dolari pe săptămână, iar când află că e greu să închiriezi biciclete în Berkeley şi singurul loc descoperit, după căutări epuizante, era la el, îmi ceru 120 de parai.

Aprind o ţigară şi mă uit la lume, zâmbind la semnul absolut aberant „*Do not smoke 25 feet from the building*“. În curând, în ţara asta plină de reguli idioate o să ajungi să faci un *training* cu ce ai voie

să faci înainte de a ieşi pe stradă. Deocamdată mă lasă rece regulile lor, continuu să şochez populaţia băştinaşă, dar poliţiştii sunt puţini şi am pregătit textul „*Excuse me, mister officer*“ sau „*I don't speak English*“.

Ziua 3

Manipularea, mânca-o-ar tata.

Ce colecţie de direcţii vezi în State!

Toată lumea ţine câte o dietă, care nu mai e demult compusă din sport şi mâncare sănătoasă, ci din steroizi plus tot felul de chimicale. McDonald's-ul duduie de oameni, maionezele colcăie pe mâncare, ketchup-ul e nelipsit de pe masă, dar lumea fuge de fumul de ţigară, că e nesănătos. Bineînţeles că e nesănătos să fumezi, dar să stai în aer liber, să mergi şi să te fereşti în mişcări de Michael Jackson de fumul diabolic, care poate pluti purtat de vânt până să se risipească, mi se pare hilar de tot.

O colegă cu care mergeam vârtos în grup, în pauza de masă, în aer liber, a luat-o la sănătoasa când ne-am aprins o ţigară, deoarece „este însărcinată de câteva săptămâni şi nu poate sta în fum de

ţigară“. Ha? Mă doare burta de atâta râs, dar îmi dau seama că sunt milioane de plăcuţe cu „no smoking“ şi e imposibil să nu acţioneze ca o picătură chinezească. Mă gândeam să o întreb dacă mămica ei a fost la Woodstock şi a alăptat-o cu marijuana în gură. Dar în timp ce o lua la sănătoasa, m-am uitat la funduleţul ei supradimensionat şi m-am gândit că, de fapt, chiar nu e vina ei, sărăcuţa.

Pe de altă parte, mi-e clar că în curând o să mă las de fumat, căci, dincolo de tuse, toate astea vor veni cu 200 km/oră spre Europa cât de curând şi nu are sens să-ţi complici viaţa inutil. Ceea ce mă duce mai departe cu gândul că *behavior psichology*[3] e legată rău de context şi de tot felul de reguli scornite, în vreme ce alea biologic-naturale au ponderi mereu în scădere. Te apuci de fumat că e *cool* şi e în „status“, apoi societatea hotărăşte nu doar că nu mai e *cool*, ci e periculos, aşa că te chinui să te laşi. În tot acest periplu, celulele tale nu mai înteleg nimic şi organismul îţi şopteşte la ureche să te duci naibii cu firea ta sucită.

Mă duc să-mi aprind o ţigară lângă semnul de interdicţie de pe clădire.

Mai bag şi eu pe ultima sută.

[3] Psihologie comportamentală *(n.red.)*